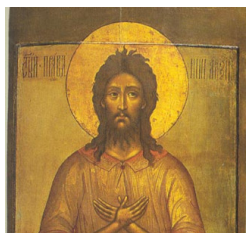

Sv. Alexius z Ríma, vyznávač

17. júla 2022 ✙ Svätec týždňa

Životopisné údaje

Ako veľmi môže zbožný človek seba zaprieť a akú neobyčajnú duševnú silu môže prejavovať, toho živý príklad obdivujeme pri svätom Alexiovi z Ríma.

V polovici 4. stor. žila v Ríme vznešená a bohatá rodina, ktorá však i pri všetkom svojom bohatstve viedla zbožný život. Každý deň v dome rímskeho senátora Eufimiana a jeho manželky Aglaiy prestierali tri stoly pre chudobných, vdovy, siroty a pobožných. Denne modlievali sa cnostní manželia, aby im Boh ráčil dopriať potomka. A Boh vyslyšal ich prosbu a za odmenu, že starali sa rodičovsky o opustené siroty, láskavo ošetrovali chudobných a chorých, doprial im syna, ktorý pri svätom krste dostal meno Alexius.

Príkladný kresťanský život rodičov vplýval na Alexiovu výchovu, takže Alexius už ako malý chlapec vynikal láskou k Bohu a bližným. Veľmi skoro poznal, že niet lepšieho využitia pre bohatstvo ako keď ním uľavuje od biedy spolublíznym a tým si večné poklady si zabezpečuje. S vekom chlapca rástla jeho láska k blízkym i chuť striasť sa okov svetskej márnosti, aby všetko našiel u Boha. Rozhodol sa vzdať pre lásku k Stvoriteľovi všetkého bohatstva.

Keď vyrástol, rodičia mu vyhľadali vznešenú a cnostnú nevestu z cisárskeho rodu menom Sabina. Jeho dobré a vdačné srdce neodvážilo sa protiviť rodičovskej vôli – svadba sa slávila a Alexius zdal sa byť pri stole spokojný. No keď sa ocitol sám s nevestou v izbe, sňal si manželský prsteň, podal ho neveste so slovami: «*Vezmi si tieto veci na pamiatku, a opatruj ich, kým to bude vôľa Božia. Boh nech je s nami! Hľa, pozri, ako sviece, ktoré pred nami horia, zakrátko vyhasnú, a to sa deje aj s pozemskými radosťami. Akokoľvek sme mladí a krásni, vznešení a bohatí, predsa to všetko pominie. Vyhľadávajme teda tie radosti, ktoré Boh dopraje tým, ktorí Ho milujú. Budeme sa starať o svoje duše a usilovať sa, aby sme sa svojím nepoškvrneným a čistým životom Bohu páčili.*» A oznámil jej, že ujde z domu. Cnostná Sabina sa zamyslela a riekla: «*Boh ťa ochraňuj, splním tvoje slová.*»

Alexius vzal si trochu peňazí, a v ochrane Božej a preblahoslavenej Panny Márie opustil nocou rodičovský dom, v prístave nastúpil na loď do mesta Laodicea, odtiaľ sa vydal do Edesy v Sýrii. Tam si postavil obydlie pri chráme Panny Márie, rozdal chudobným čo mu zostalo z peňazí, obliekol si htrubé rúcho a žil z práce svojich rúk. Keď nepracoval, sedával na schodoch chrámu medzi žobrákmi a modlieval sa. Štedrí kresťania podávali aj jemu almužnu – on ju rozdeľoval medzi žobrákov a nevládných, sám ďalej žil o chlebe a vode. Vo svojom obydlí spával obyčajne na zemi, väčšinou však celé noci trávil v modlitbách a svätom rozjímaní.

Keď Alexius opustil Rím, čudoval sa celý svet. Jeho rodičia, keď ráno do izby prišli, našli iba plačúcu nevestu Sabinu a keď si vypočuli, čo sa stalo, rozposlal zarmútený otec Eufemian sluhov, mal ich viac ako 300, aby jeho syna našli. Keď sa vrátili bez neho, poslal ich za hranice veľkej Rímskej ríše. A tak prišli aj do Edesy, a

keď vstupovali do chrámu, sedel Alexius práve na schodoch medzi žobrákmi. Nepoznali ho však a podali mu almužnu. Alexius, naopak, spoznal ich a velebil Boha slovami: *«Ďakujem Ti, Pane, ktorý si ma povolal a dopustil, že som pre Tvoje meno od svojich sluhov almužnu dostal. Prosím Ťa, ráč dokončiť dielo, ktoré si započal.»*

Výjavy zo života sv. Alexia z Rima

zdroj: wikimedia commons

Sluhovia sa vrátili do Ríma a povedali, že Alexia nenašli. Utrápená matka Aglaia si dala doniesť vrece naplnené slamou, na ktoré si sadla si a žalostne nariekala. *«Akože je Boh živý,»* volala, *«tu budem sedieť, kým sa nedozviem, čo sa stalo s mojím synom!»* Nevesta ju utešovala ju a riekla: *«Neopustím tento dom, kým sa nedozviem, čo stalo sa s mojím drahým ženíchom.»* A ostala v dome zarmútených rodičov.

Alexius žil sedemnášť rokov vo svojom biednom obydlí v Edese. Sedával počas služieb Božích medzi žobrákmi na schodoch chrámu, prijímal každú nedeľu Sviatosť oltárnu, postil a modlieval sa pred obrazom Panny Márie. Boh zjavil svätosť svojho služobníka a ľudia k nemu prichádzali, aby si ho uctili a do jeho modlitby sa odporúčali. To sa však protivilo jeho pokore. Opustil preto mesto a zaumienil si, že navštívi Svätú zem, tam pobožnosť vykoná, v meste Tarsus v Kilíkii sa usadí a pri chráme sv. apoštola Pavla bude bývať. A s týmto úmyslom nastúpil na loď. Ale Boh mal iné zámery a loď, na ktorej sa Alexius plavil do Svätej zeme, zahnila búrka do blízkosti brehov Ríma.

Alexius v tom spoznal Božiu vôľu, a rozhodol sa, že sa vráti sa do rodného mesta a v otcovskom dome bude bývať nepoznaný žiť. A vstúpil, životom plným odriekania na nepoznanie zmenený, v drsnom žobráckom rúchu do Ríma. Tam uvidel Eufemiana, ktorý obklopený mnohými sluhami zo svojho paláca práve vychádzal. Pokorne ho oslovil a takto prosil: *«Služobník Boží, zhliadni na mňa a zmiluj sa nad mnou, lebo som chudobný. Prijmi ma do svojho domu. Boh vás mnohé roky požehnávať bude a zmiluje sa nad cudzincom, ktorého do svojho domu prijmete.»* Keď Eufemian túto prosbu počul, pomyslel si na svojho strateného syna, všetky rany jeho boľavého srdca krvácali, i k slzám pohnutý riekol svojim sluhom: *«Ktorý z vás sa chce starať o tohto muža? Kto tak urobí, toho prepustím na slobodu a požívať bude podporu odo mňa až do svojej smrti.»* Nik zo sluhov sa však neozval. Rozkázal preto jednému, aby pútnika do jednej izby zaviedol a tam ho opatroval.

Alexius si vyprosil izbičku vedľa schodov, v ktorej potom nikým nepoznaný sedemnášť rokov býval. Jedlá, ktoré mu sluha donášal, rozdával chorým a chudobným a sám žil o chlebe a vode. Sluhovia sa mu posmievali, nadávali mu do bláznov a všemožne ho sužovali. Alexius velebil Boha za toto poníženie, ktoré musel znášať od vlastných sluhov; zo dňa na deň sa viac postil a umŕtvoval; každodenne navštevoval chrám

sv. Petra a často pristupoval ku sviatostiam. Vo svojej izbičke kľačieval celé noci pred umučeným Spasiteľom a pred obrazom Panny Márie. Jeho duša viedla nadprirodzený boj s citmi. Denne vídal svojich milých, ako smútia za ním, otca, matku aj nevestu, ktorá bývala v dome, zložila sľub panenstva a svätý život viedla. Často počúval, ako ich to súžilo, že sa o ňom nič dozvedieť nevedia. Aj jeho samého vplietli do reči, keď o stratenom a oplakávanom rozprávali. On im odpovedal, ale ani slovom sa nepreriekol, hoci vždy pravdu hovoril. A takto víťazne bojoval tých dlhých sedemnášť rokov so svojimi vlastnými citmi.

Sv. Alexius z Ríma

zdroj: wikimedia commons

Boh zjavil svojmu vernému sluhovi blížiacu sa smrť. Alexius sa ponáhlal do chrámu sv. Petra, vyspovedal sa a prijal Telo Božie. Keď prišiel domov, poprosil sluhu o papier a pero a napísal svoj životopis, na konci ktorého prosil svojich rodičov, aby ráčili jeho dedičstvo na dobročinné ciele venovať. Keď už cítil, že sa blíži hodina jeho smrti, vzal do jednej ruky Umučenie, do druhej opis svojho života a usnul v Pánu dňa 17. júla roku 417.

A Boh oslávil jeho posledný boj a víťazstvo! Ten istý deň pápež Innocenc I. slúžil sv. omšu v chráme sv. Petra, pri ktorej boli aj cisár Honorius a Eufemian prítomní. Počas slúženia pápež Innocenc I. začul nadpozemský hlas: *«Hľadajte v Eufemianovom dome veľkého Božieho sluhu, nech oroduje za blaho Ríma a jeho prosba bude vyslyšaná!»* Po sv. omši sa pápež Innocenc pýtal Eufemiana, akého svätého muža to má v dome. Eufemianov sluha, ktorý tie slová počul a Alexia

opatroval, odpovedal: *«To nemôže byť nik iný, ako Alexius; lebo je trpezlivý ako anjel a život jeho je ako život apoštolov.»* Eufemian sa ponáhlal domov. Alexius však už ležal mŕtvy, tvár jeho skvela sa nebeskou slávou, v jednej ruke držal umučeného Spasiteľa a v druhej zakrútený list.

Eufemian hneď oznámil Sv. Otcovi Innocencovi a cisárovi Honoriovi, že toho svätého našiel. Obaja prišli k Eufemianovi a s nimi aj mnoho ľudí. Preniesli mŕtveho do nádhernej siene, pápež si pokľakol a pomodlil sa, vzal písmo z ruky mŕtveho a čítal, že ten chudobný pútnik, ten veľký svätý je Alexius, Eufemianov syn. Všetci pokrvní prítomní sa dali do veľkého plaču. Pápež Innocenc, cisár Honorius a všetok ľud pokľakli na zem pred ostatkami svätého. Na pápežov a cisárov rozkaz bolo telo svätého prenesené do chrámu sv. Petra a pre množstvo ľudu mohlo byť len na ôsmy deň pochované. S veľkou slávou bolo telo sv. Alexia uložené na vršku Aventin do mramorového hrobu, pri ktorom sa diali mnohé zázraky.

Roku 1216 boli ostatky sv. Alexiusa vyzdvihnuté, veriaci kresťania vystavali nad jeho hrobom nádherný kostol, a ostatky v ňom uložili. Kostol dodnes nesie meno sv. Bonifáca a Alexia. Vyobrazuje sa v rúchu pútnikom, ako leží s krížom a písmom v rukách na smrteľnom lôžku.

Poučenie

Sv. Alexius nám svieti skvelým príkladom, ako sa máme premáhať a pozemskosťou pohŕdať. Syn bohatých a vznešených rodičov, mladoženích cnostnej nevesty z vysokého rodu, opustil svet bohatstva práve vtedy, keď mohol požívať tie najväčšie radosti a rozkoše pozemského života, a odišiel do cudzieho sveta, aby tam žil ako žobrák. Či je možné bohatierskejšie sebazaprenie?! Báľ sa o svoje duševné spasenie, preto ušiel pred márnosťami sveta, preto sa uponížil a zapieral.

Kresťan, povieš, že tohto veľkého svätého život nemôžeš nasledovať. Ej veru môžeš! Môžeš plniť to, čo od teba Spasiteľ žiada: môžeš byť chudobný na duchu. A on odmení túto tvoju chudobu, veď hovorí: «*Blahoslavení chudobní duchom, lebo ich je kráľovstvo nebeské.*» Chudobným musíš byť pred Bohom, chudobným na rozkoše, na pýchu a ctižiadost. Premýšľaj, aký si hriešny, biedny a slabý, a ako uponížil a zaprel sa sám Boží Syn, Ježiš Kristus, a naučíš sa byť chudobný pred Bohom. Bez tejto chudoby neprídeš do neba.

Sv. Alexius sa vrátil ako žobrák do otcovského domu, aby zvíťazil nad bohatstvom, slávou a rodinnými radosťami. Aká to veľkodušnosť, aká obrovská sila ducha! Denne vídal, ako vlastnými sluhami opovrhovaný žobrák, svojich milých rodičov, ktorí za ním smútili; vídal ich bohatstvo a vznešené postavenie; počúval plakávať svoju opustenú nevestu sedemnášť rokov; áno aj pred smrťou si odoprel to potešenie, aby sa prezradil svojim milým. Dokázal tým, že možno aj v biede a opustenosti celým svetom žiť šťastne pre Boha. Dokázal, že sú pravdivé slová Spasiteľa (Mt 10,37): «*Kto miluje otca alebo matku viac než mňa, nie je mňa hoden.*»

Kresťan, buď spokojný so svojim biednym postavením a budeš chudobný na duchu, no budeš milovať Boha. Keď ťa Boh obdaril statkami, pomysli si, že si ich nevezmeš na večnosť, že ten, kto mamonu miluje je pohan, ktorý klania sa zlatému telaťu, nemiluje Boha. Sv. Alexius bol chudobný i na láske k pokrvným príbuzným.

Kresťan, a ty musíš viac Boha milovať, než pokrvných. Božský Spasiteľ chce mať celé tvoje srdce; ale nežiada od teba, aby si potlačil, ako sv. Alexius, lásku k rodičom, pokrvným a priateľom; ale žiada od teba to, aby si Ho viac miloval než tvory, než svoj zemský život. Ako sa tešil sv. Alexius v hodine svojej smrti, keď zomieral chudobný, čistý, pokorný a nepoznaný, keď zomieral s dokonalou láskou k Bohu. Kresťan, nasleduj tohto veľkého svätého a smrť ti bude milým anjelom vysloboditeľom!

Modlitba

Ó Bože, popraj nám na príhovor sv. Alexia, Svojho služobníka a vyznávača, milosť, aby sme oslobodili svoje srdce od statkov tohto sveta a od pozemských tvorov a skrze zapieranie samých seba účastnými sa stali nebeských statkov a radostí. Skrze Ježiša Krista, Syna Tvojho, Pána nášho. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-alexius-z-rima-vyznavac/>